

ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΑ  
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ:

*Αφορμή δοξολογίας προς τον Θεό  
και πρόκληση ευθύνης για τους πιστούς της τοπικής του Εκκλησίας.*

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Πειραιώς κ. Σεραφείμ,  
Θεοφιλέστατε Επίσκοπε Αχελώου κ. Νήφων,  
Ελλογιμότατε κ. καθηγητά,  
Πανοσιολογιώτατοι, Αιδεσιμολογιώτατοι και ιερολογιώτατοι πατέρες,  
Μουσικολογιώτατοι χορωδοί που απόψε κοσμείτε την παρούσα  
σύναξη, αγαπητοί αδελφοί.*

Με την αποψινή σεμνή εκδήλωση, σκοπός μας δεν είναι να προβούμε σε μία «αγιογραφία», ενός ζώντος τιμωμένου προσώπου, διότι τούτο απάδει και προς το ήθος της Εκκλησίας μας - απαύγασμα του ταπεινού φρονήματος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού -, αλλά και προς την απόλυτη πεποίθησή της ότι ο μόνος πράγματι Άγιος, ο απόλυτα καθαρός είναι ακριβώς ο αρχηγός της πίστεώς μας. Εκείνος μόνον «αμαρτίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού», που σημαίνει ότι όλοι οι άλλοι, απαρχής και άχρι του τέλους των αιώνων, υποκείμεθα στις επιρροές της αμαρτίας, είμαστε συχνά κατάστικτοι από τις «μελανιές» της. Τα πάθη μας ουκ ολίγες φορές μάς υποσκελίζουν με φυσικό επακολούθημα, ο δρόμος της μετάνοιας να αναδύεται ως ο μονόδρομος της επί γης πορείας μας, αποτελώντας τη διαρκή απόβλεψή μας και την έσχατη παρηγοριά μας.

Όμως, με απόλυτη επίγνωση της πραγματικότητας αυτής δεν μπορούμε από την άλλη να μην τιμήσουμε κάποια πρόσωπα, κάποιους συνανθρώπους μας που η περίπτωση επιτάσσει, όχι διότι εκείνοι έχουν την

ανάγκη της προσφερομένης τιμής μας - στα πρόσωπα αυτά της Εκκλησίας μας αρκεί η εν Κυρίω καύχησή τους – αλλά διότι εμείς θέλουμε να εκφράσουμε την ευχαριστία και την ευγνωμοσύνη μας απέναντί τους ως ξεχείλισμα της αγάπης μας για την όλη παραδειγματική προσφορά τους. Κι από την άποψη αυτή οι όποιες εκφράσεις τιμής καταλήγουν πάντοτε αφενός σε δοξολογία του ονόματος του Τριαδικού Θεού μας που χαριτώνει τέτοια πρόσωπα, αφετέρου σε ώθηση δική μας για να ακολουθήσουμε όσο είναι δυνατόν τα δικά τους χνάρια, χνάρια πάνω στα ίχνη του ίδιου του Χριστού.

Εν προκειμένω, το τιμώμενο πρόσωπο είναι ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας, ο Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ. Κι αυτός, απόψε, γίνεται η αφορμή δοξολογίας προς τον Θεό και δικής μας βοήθειας προς νομάς σωτηρίου. Διότι χωρίς να διεκδικεί το ασφαλτον και το αναμάρτητον, ως άνθρωπος χαρακτηρίζεται από τέτοια χαρίσματα, που η προβολή τους καθίσταται αναγκαία για εμάς και για κάθε εν επιγνώσει χριστιανό.

Κι είναι ευνόητο έτσι, ότι δεν θέλουμε να αναφερθούμε κυρίως στα χαρίσματα που εξόφθαλμα διαπιστώνει κανείς από την όλη ποιμαντορική δράση και παρουσία του στην Εκκλησία και την κοινωνία. Από την ηγετική του φυσιογνωμία για παράδειγμα, από το αρχοντικό ύφος του, το παράστημά του, χαρίσματα με τα οποία ήδη από την πρώτη εν Πειραιεί παρουσία του, ο Σεβασμιώτατος, ως Επίσκοπος Χριστιανουπόλεως στην Ακολουθία των Χαιρετισμών του Τιμίου Σταυρού τον Σεπτέμβριο του 2002, καθήλωσε τους πάντες. Δε λέμε απλώς για την ευγένεια του χαρακτήρα του, την ευθυκρισία και τη δικαιοκρισία του - γνωρίσματα της ευφυούς διανοίας του και των πολυετών νομικών σπουδών του ίσως -, δε λέμε για την αποφασιστικότητα των ενεργειών του ή την αίσθηση της αναγκαιότητας καλλιέργειας καλών σχέσεων με όλους εκείνους που δραστικά μπορούν να συνδράμουν το πολυποίκιλο έργο της ιστορικής Εκκλησίας που δρα μέσα

στον κόσμο. Γνωρίσματα και χαρίσματα ίσως αυτά, που μπορεί όμως κανείς να τα βρει και σε άλλους χώρους εκτός της Εκκλησίας.

Θέλουμε να σταθούμε περισσότερο σε εκείνα τα χαρίσματα και γνωρίσματα που κοσμούν την ψυχή του και που αποτελούν «σημεία» ότι επαναπαύεται σ' αυτόν Κύριος ο Θεός, έτσι ώστε να συντελούν στο να ελκύουν κοντά του το ποίμνιό του, το οποίο χαίρει και συγκινείται καθώς βλέπει τον επίσκοπό του να αγωνίζεται ως αληθινός ακόλουθος του Χριστού, δηλαδή «αληθινός ποιμήν» κατ' εικόνα του Πρώτου Ποιμένος Ιησού Χριστού, έτοιμος προς θυσία και της ζωής του υπέρ του ανατεθειμένου υπό του Πνεύματος του Θεού ποιμνίου του. Και ποια εν συντόμω είναι αυτά τα γνωρίσματα και τα χαρίσματα;

Η στέρεα πίστη του στην Ορθόδοξη πίστη και Εκκλησία, που εκφράζεται ως θερμή αγάπη προς τον Χριστό, προς την Υπεραγία Θεοτόκο, προς τους αγίους. Ποιος μπορεί να αμφιβάλλει για τον «Δεσπότη» μας ότι διακατέχεται από αυτήν την πίστη; Η όλη καθημερινή βιοτή του, τα πυκνά κηρύγματά του, τα βιβλία του, οι πάμπολλες ποιμαντικές συνάξεις που αφορούν σε όλες τις επιμέρους ομάδες διακονίας της Ιεράς Μητροπόλεως είναι μία δυνατή φωνή που διασαλπίζει «τον κρυπτόν της καρδίας» άνθρωπο του ανδρός, τον προσανατολισμένο αταλάντευτα προς τον αρχηγό της πίστεως και τελειωτήν Ιησούν. Κι εκεί που υπάρχει η αποκορύφωση θα λέγαμε της ακραιφνούς αυτής πίστεως, εκεί που «υποκλίνεται» όντως κανείς μπροστά του είναι η βεβαιωμένη θερμή αγάπη, κατά κυριολεξία έρωτας, προς το πάνσεπτο πρόσωπο της Παναγίας Μητέρας του Κυρίου μας. Παναγιόφιλος ο Σεβασμιώτατος με όλη τη σημασία της λέξεως, καθώς τούτο αποδεικνύεται περίτρανα με το «όραμά» του να γεμίσει ο Πειραιάς από κάθε «Παναγία», κάθε τόπου και χαρακτηρισμού, κάθε σημείου και τόπου της παρουσίας Της. Ποιος

άνθρωπος χωρίς χάρη Θεού θα μπορούσε να συλλάβει μία τέτοια «ιδέα»; Να περιχαρακωθεί ο Πειραιάς μας, κατ' επέκταση όλη η πατρίδα μας, από την εικονιστική παράσταση και τη ζωντανή παρουσία της Υπερμάχου Στρατηγού, όταν μάλιστα άπειρα θαύματα έχουν αποδείξει την αγάπη της προς τον πιστό λαό Της, ιδίως δε τον Πειραιϊκό. Αυτό ακριβώς δεν είναι εξάλλου και ένα των πλέον θεμελιωδών κριτηρίων των πατέρων της Εκκλησίας μας για την απόδειξη της Ορθοδόξου Πίστεως του κάθε μέλους της ανά τους αιώνες; Η στάση του έναντι της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Αυτή η θερμή ορθόδοξη πίστη του συνυπάρχει βεβαίως και ασφαλώς με το σπουδαίο ομολογιακό φρόνημά του. Πότε τέθηκε θέμα πίστεως και δεν «βγήκε μπροστά», όπως λέμε, ο Σεβασμιώτατος Σεραφείμ; Όποια αμφισβήτηση, όποια κακόβουλη κριτική, όποια ζοφώδης άρνηση της ορθοδοξίας, βρήκε μπροστά της τον ομολογιακό βράχο του λόγου του. Όχι με φωνασκίες και κραυγές, αλλά με λόγο εμπνευσμένο από το Πνεύμα του Θεού και πειστικό για κάθε καλοπροαίρετη καρδιά. Με κατ' επίγνωσιν ζήλο για την περιφρούρηση της πίστεως και την ανάδειξη της αληθείας. «Άνηρ τῆς ἀληθείας ζηλωτής.» κατά τον λόγο του Μεγάλου Αθανασίου προς τον Αλεξαδρείας Αλέξανδρο.

Δεν είναι ασφαλώς ο μόνος, αλλά πάντοτε είναι από τους πρώτους που «οσφραίνονται» την ατμόσφαιρα της εποχής για να αντιδράσει ακαριαία και να δώσει «λόγον περί της εν ημίν ελπίδος», βασισμένο στη εκκλησιαστική γραμματεία, τους Πατέρες της Εκκλησίας με πλούσια σχετική βιβλιογραφία που καθιστά πάντοτε τα επιχειρήματά του αναντίλεκτα, διότι ακριβώς δεν πατά σε δικές του καινές θέσεις αλλά καθίσταται σύμφωνος με τους αγίους πατέρες.

Κι ένα στοιχείο που εξίσου δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει, κάτι που έχουμε την εντύπωση πως πολλοί το ζηλεύουν και θα ήθελαν να

βρίσκονται στη θέση του, είναι ο ζήλος του για την ευπρέπεια του οίκου του Θεού. «Αγίασον τους αγαπώντας την ευπρέπειαν του οίκου σου», διαρκώς αιτούμεθα προς τον Θεό μας σε κάθε θεία Λειτουργία στην «οπισθάμβωνο ευχή» και το μυαλό όλων πηγαίνει στον άνθρωπο αυτόν, που λόγω και της θέσεώς του αγωνίζεται να το κάνει πράξη, να ευπρεπίσει κάθε ναό, με τη συνδρομή εννοείται των κληρικών του, πολλών ευγενών δωρητών και του πιστού λαού, σαν να έχει βρει κι αυτό το ξεχασμένο μονοπάτι αγιασμού του ανθρώπου. Διότι ο Θεός αγιάζει, λέει η ευχή, εκείνον που θέλει ευπρεπή τον οίκο Του, για τον απλούστατο λόγο ότι φανερώνει καθαρά πως διέπεται από αγάπη προς Αυτόν. Χωρίς αγάπη Θεού γιατί να ευπρεπισθεί ο ναός Του; Πόσες φορές δεν τον έχουμε δει να παρουσιάζεται ξαφνικά σε κάποιον από τους Ναούς μας, στον οποίο πραγματώνεται ένα έργο ευποιΐας, για να ενθαρρύνει, να συμβουλεύσει, να προλάβει κακοτεχνίες ή άλλου είδους κακοτοπιές; Και στρέφεται με καμάρι προς τα παιδιά του, ιερείς που αγωνίζονται, ταυτίζοντας το όραμά τους με το δικό του, συχνά και με προσωπική εργασία και τον βλέπουν ερχόμενο την ώρα των εργασιών να τους χαμογελά και να τους ενθαρρύνει υπενθυμίζοντας τον ψαλμικό στίχο: "ο ζήλος του Ναού σου κατέφαγέ με"; Κι εδώ αναδύεται ένα ακόμη από τα χαρίσματά του, χάρισμα ποιμένος και πατρός. Ενώ είναι παρών, συγχρόνως δεν συνθλίβει τον υπεύθυνο ιερέα. Υπήρξαν περιπτώσεις κατά τις οποίες, ενώ είπε τη γνώμη του, άφησε ελεύθερο τον ιερέα να προβάλει το χάρισμά του για το καλό της τοπικής αλλά και σύνολης της Εκκλησίας.

Κι ίσως να προχωρήσουμε και σε βαθύτερα επίπεδα: στον εσωτερικό του κόσμο, όπου συχνά κανείς έρχεται αντιμέτωπος με αντιδράσεις του που, αν κριθούν με κοσμικά κριτήρια, θα έλεγε κανείς πως δεν ταιριάζουν στη θέση του. Και τούτο το ερμηνεύουμε περαιτέρω. Ο ηγέτης αυτός, με την πλούσια και λιπαρή μόρφωση, εκκλησιαστική και θύραθεν, το

«πλουσιόπαιδο» για εκείνους που γνωρίζουν τις απαρχές του κι όπως εκείνος έχει χαρακτηρίσει τον εαυτό του, που με περισσή λαμπρότητα παρίσταται στο άγιο θυσιαστήριο λειτουργών ή στον αρχιερατικό θρόνο χοροστατών, διακατέχεται συνάμα από μία σεμνότητα κι ένα ταπεινό φρόνημα που σε εκπλήσσει. Δεν είναι λίγες οι φορές που νιώθεις πως βρίσκεσαι μπροστά σ' ένα μικρό παιδί, όπου ένα μικρό δώρο που θα του κάνεις, θα το συγκινήσει και θα το χαροποιήσει. «Ψυχή μικρού παιδιού». Πρόκειται για χαρακτηρισμό τον οποίο απέδωσε προς το πρόσωπό του ο μακαριστός άγιος γέρων Ανανίας Κουστένης τον Σεπτέμβριο του 2017, όταν αναφέρθηκε στον Σεβασμιώτατο. Όντως άνθρωπος που αγωνίζεται. Κι όταν ο πιστός βλέπει τον Επίσκοπό του να αγωνίζεται για την αρετή της ταπείνωσης, πόσο γοητεύεται κι εμπνέεται να αγωνιστεί κι εκείνος! Κι αυτό το γνωρίζουν και το επιβεβαιώνουν όλοι, όσοι λίγο περισσότερο τον προσήγγισαν και τον κατάλαβαν. Του κάνει ένας των πρεσβυτέρων της Μητροπόλεως μία μικρή εξυπηρέτηση, που είναι και υποχρέωσή του εν τέλει, του κάνει ένα μικρό δώρο, και νιώθει «ευγνώμων». Του το δείχνει κάθε φορά που το φορά ή το χρησιμοποιεί και τον τιμά με το χαμόγελό της ευγνωμοσύνης του. Είναι η αγωγή που δέχτηκε από μικρός από τους αρχοντικούς γονείς του; Είναι η όλη εν Χριστώ καλλιέργειά του; Ασφαλώς και τα δύο.

Κι εκείνο που σε κάνει να μην μπορείς εύκολα να τον ξεπεράσεις, που ορθώνεται μπροστά στη συνείδησή σου γιατί αποτελεί τρανταχτό κήρυγμα Χριστού, είναι η ανεξικακία και η συγχωρητικότητά του. Ο αρχιερέας Σεραφείμ, ως πράγματι αρχιερέας Χριστού, δεν μπορεί να κρατήσει κακία. Ό,τι κι αν συμβεί, πολύ σύντομα θα θελήσει να το αποκαταστήσει. Δε χρησιμοποιεί την τιμωρία. Φέρεται με επιείκεια. Η ποιμαντική του μέθοδος μάλλον στοχεύει στο φιλότιμο του καθενός των ιερέων, των πιστών κι όχι

στην τιμωρία τους. Και τι αποτελεί το μέγιστο επιτίμιο για εκείνους, που ως άνθρωποι ενέπεσαν σε κάποια αστοχία; Η αίσθηση ότι λύπησαν τον επίσκοπο. Σιωπή, προσευχή και ελαστικότητα. Αυτά καθίστανται τα θεραπευτικά μέσα που θα οδηγήσουν σύντομα το παιδί που ξεστράτησε, να εισέλθει εκ νέου στις πνευματικές ράγες οι οποίες θα προσβλέπουν εκ νέου στην ευθεία όψη του Χριστού και να προσέχει πλέον ες αεί τα ολισθηρά προς την αμαρτία κατατόπια. Παράλληλα, είναι από τους ανθρώπους που ξέρουν να ζητούν συγγνώμη, που αναγνωρίζουν τα λάθη τους, που το μεγαλείο της καρδιάς του ξεπερνά κάθε προσβολή που έχει υποστεί από τους άλλους. Πριν από χρόνια, στον χειροτονητήριο λόγο διακόνου της Μητροπόλεως ακούστηκε το εξής: «Σας θαυμάζουμε Σεβασμιώτατε πέραν των άλλων, διότι έχετε το πνευματικό σθένος να λέτε ευχαριστώ και να ζητάτε συγγνώμη». Μετά το πέρας της χειροτονίας, ένας των παρευρισκομένων ψιθύρισε χαριτολογώντας στον Σεβασμιώτατο: Μα καλά... κάνουν λάθη και οι επίσκοποι; Η απάντησή του άμεση και αφοπλιστική: «Γιατί; Άνθρωποι δεν είναι κι αυτοί;» Ο Δεσπότης ανέπαυσε όλους, όσοι ήταν αυτήκοοι μάρτυρες, γεγονός που φανερώθηκε από το βλέμμα και το μειδίαμά τους. Κι αυτή η στάση του πιστεύουμε πως αποτελεί αποτέλεσμα της προσευχητικής διαθέσεώς του. Γιατί μόνον ένας άνθρωπος προσευχής και ζωντανής κοινωνίας με τον Κύριο δεν μπορεί να κρατήσει τίποτε σκοτεινό απέναντι στον όποιο συνάνθρωπό του. «Η προσευχή αποτελεί τον καθρέπτη της πνευματικής ζωής» λένε οι Πατέρες μας και τούτο ισχύει απολύτως, νομίζουμε, για τον Επίσκοπό μας. Γιατί θέλει να «χωράει» μέσα του τους πάντες και τα πάντα ως «μίμημα Χριστού». Τον ακούμε να το λέει ξανά και ξανά καθημερινά από τους ραδιοπομπούς της Πειραιϊκής Εκκλησίας προσπαθώντας να αφυπνίσει κάθε ακροατή προς την εντολή της Αγάπης.

Πιστεύει σε αυτήν την Αγάπη, η οποία, κατά τον συχνό λόγο του ιδίου, έχει πρόσωπο και λέγεται Ιησούς Χριστός. Αυτήν την Αγάπη κηρύσσει από τον ιερό άμβωνα. Και από τον λόγο του, γραπτό και προφορικό, προκύπτουν τα βασικά θεραπευτικά μέσα της ποιμαντικής του:

1. Μετάνοια
2. Νηστεία και άσκηση
3. Προσευχή
4. Ορθόδοξη πίστη και κατήχηση
5. Αγάπη και κοινωνική διακονία

Αυτή η ίδια Αγάπη τον εμπνέει για το κοινωνικό και φιλανθρωπικό έργο της Μητροπόλεως. Η Εκκλησία δεν είναι μόνο λόγος· είναι και έργο αγάπης που αγκαλιάζει την καθημερινότητα του ανθρώπου. Κι αυτό συνιστά στοιχείο που κατά τον Ιερό Χρυσόστομο καταδεικνύει και την ποιμαντική προαίρεση του Επισκόπου: «Οὐδὲν οὕτως ποιμένα δείκνυσιν ὡς τὸ φροντίζειν τῶν πτωχῶν.»

Στον Πειραιά, αυτή η εφαρμοσμένη αγάπη έχει πάρει σάρκα και οστά μέσα από ευρείες φιλανθρωπικές δράσεις. Καθημερινά κι όχι μόνον την περίοδο των εορτών, η Μητρόπολη διανέμει χιλιάδες δέματα αγάπης σε οικονομικά ασθενέστερους συνανθρώπους, ανήμπορους να ανταποκριθούν στις καθημερινές ανάγκες, προσφέροντας τροφή και ανακούφιση σε οικογένειες που βιώνουν δυσκολίες, όχι μόνο ως μία πράξη συμπαθείας, αλλά ως έκφραση συνεχούς μέριμνας. Κι ο Σεβασμιώτατος είναι πάντοτε παρών για να υπενθυμίσει λόγω και έργω την πρακτική εφαρμογή του Ευαγγελικού λόγου «εφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων των ἀδελφῶν μου των ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. (Ματθ. 25, 40)

Θα μας επιτραπεί να συνεχίσουμε δι' ολίγων. Γιατί θα πρέπει να σημειώσουμε ένα γνώρισμά του που πολλούς χαροποιεί και αρκετούς ξαφνιάζει. Ο μεγαλοπρεπής Σεραφεΐμ είναι ένας χαρίεις άνθρωπος. Συχνά θα τον ακούσει κανείς να διηγείται κάτι, εκκλησιαστικό ή κοσμικό, με μία διάθεση που προκαλεί ευχάριστη ατμόσφαιρα. Πολλοί πολλά έχουν να πουν για το ευχάριστο πνεύμα του μεγάλου συγχρόνου οσίου Παϊσίου, και μάλιστα σ' έναν βαθμό, όχι μικρό. Συχνά, χρησιμοποιούσε λεπτό, καλοπροαίρετο χιούμορ για να βοηθήσει ανθρώπους να δουν τα λάθη τους χωρίς να πληγωθούν ή να απαλύνει την ατμόσφαιρα. Αυτό μπορεί να το εντοπίσει κανείς και στον Σεβασμιώτατο Σεραφεΐμ. Το χαμόγελο και το αυθόρμητο γέλιο του οδηγεί συνήθως σε μια όχι μίζερη προσέγγιση των περισσοτέρων θεμάτων γεγονός που διασκορπίζει το ενδεχόμενο άγχος του συνομιλητή του και απελευθερώνει τη συζήτηση. Κι αυτό φρονούμε πως είναι μια ένδειξη πως ο Σεβασμιώτατος διαρκώς αγωνίζεται, ώστε το Πνεύμα του Θεού να κατοικεί στην καρδιά του και συνεπώς να λειτουργεί ως ανοικτή αγκαλιά για όσους τον προσεγγίζουν. Και κυρίως για τους ιερείς του. Ίδρυσε και υποστηρίζει με σθένος το ταμείο αλληλοβοηθείας κληρικών. Ουδέποτε άφησε νέο, άμισθο κληρικό χωρίς να μεριμνήσει για την αποκατάστασή του. Συχνά, πίεζε τους νέους κληρικούς να ετοιμάσουν όλα τα απαραίτητα δικαιολογητικά, έτσι ώστε, μόλις παραχωρηθούν θέσεις από το κράτος να σπεύσουν να τα καταθέσουν. Και δεν είναι λίγες οι φορές που η οξυδέρκεια και η προνοητικότητά του πρόλαβαν κακοτοπιές. Πάμπολλα παραδείγματα επιλύσεως δυσκολιών των ιερατικών οικογενειών, ασθενειών, συχνά, προβλημάτων που ανακύπτουν από τις εμπαιθείς μας διαπροσωπικές σχέσεις. Πόσοι από τους ιερείς του δεν χτύπησαν την πόρτα του γραφείου του και δεν βρέθηκαν αντιμέτωποι με την άμεση κινητοποίηση

του Δεσπότη προς θεραπεία του προκύψαντος κάθε φορά ζητήματος, άλλοτε με πραότητα κι άλλοτε με αγαπητικό έλεγχο;

Παράλληλα, δεν μπορούμε να παραλείψουμε το αέναο ενδιαφέρον του επισκόπου μας για την νεολαία, την πνευματική πρόοδο των παιδιών, την αποφυγή της αμαρτίας, την περιφρούρησή τους, την άνευ όρων αποδοχή τους με σκοπό τη θεραπεία των παθών τους, την οικονομία εν πρώτοις που αποσκοπεί στην ακρίβεια, διαμέσου εξατομικευμένης θεραπευτικής αγωγής. Κι αυτό φανερώνεται από τις ποικίλες ποιμαντικές δράσεις που οργανώνει κι επιμελείται για τα παιδιά και τους νέους. Εκπαιδευτήρια για όλες τις ηλικιακές βαθμίδες, από τα οποία βγαίνουν απόφοιτοι εδώ και δεκαετίες που χαίρεται κανείς να τους βλέπει ως αγωνιζόμενους οικογενειάρχες σε κάθε λογής θέση εντός της τοπικής μας κοινωνίας να διακονούν και να προσφέρουν κατά το χάρισμά τους στον συνάνθρωπο. Ενοριακά κέντρα, κατηχητικά και νεανικές ενοριακές συντροφίες, σχολές γονέων και κέντρα στηρίξεως Γάμου, Κατασκηνώσεις.

Ας μας επιτραπεί να αναφερθούμε σε ένα περιστατικό, το οποίο έλαβε χώρα το περασμένο καλοκαίρι στο πειραϊκό χωρίο, στις κατασκηνωτικές εγκαταστάσεις τις Ιεράς Μητροπόλεως, που φιλοξενούν εκατοντάδες παιδιά κατά τη θερινή περίοδο. Ο Σεβασμιώτατος, μετά από αρκετά χρόνια έμπονης προσπάθειάς του, προέβη στην κατασκευή ενός γηπέδου ποδοσφαίρου, κάτι το οποίο ήταν απαραίτητο για το κατασκηνωτικό πρόγραμμα ιδίως για τα αγόρια ηλικίας Γυμνασίου και Λυκείου. Μια καθυστέρηση των εργατών-τεχνιτών στην τοποθέτηση προστατευτικού δικτυού πάνω από το γήπεδο, καθιστούσε τους αγώνες αδύνατους. Οι μπάλες έφευγαν και χάνονταν. Ο υπεύθυνος των κατασκηνώσεων ενημέρωσε τη Μητρόπολη. Το τηλεφώνημα του Δεσπότη ήταν άμεσο κι εξέπληξε το αρχηγείο. «Πάρτε όσες μπάλες χρειάζεστε για σήμερα και το

απόγευμα θα έρθω να το φτιάξουμε». Ο αρχηγός ντράπηκε να ρωτήσει τι εννοούσε ο Δεσπότης. Και εννοούσε αυτό ακριβώς που είπε. Νωρίς το απόγευμα, μέσα στον καύσωνα του Ιουλίου, ήρθε μόνος του, έφερε το δίχτυ, πήρε δυο παπάδες και πέντε στελέχη και οργάνωσε την τοποθέτηση. Αμέσως άρχισαν οι αγώνες. Έδωσε την λύση στο πρόβλημα του παιχνιδιού των παιδιών... ο Δεσπότης. Ήταν η ωραιότερη εικόνα, πηγή έμπνευσης για τα παιδιά, το καταλληλότερο παράδειγμα της αντεστραμμένης πυραμίδας που περιγράφει ο Όσιος Σωφρόνιος του Έσσεξ για εκείνον που επιθυμεί να είναι πρώτος. Ο πρώτος έστω πάντων έσχατος. Ο Δεσπότης ως ο διάκονος. Αυτό όμως, που γοήτευσε τα παιδιά και τα ενέπνευσε προς την όντως μετάνοια -κατά την ομολογία πολλών εξ αυτών την ώρα της εξομολόγησης- ήταν ο πατρικός λόγος του Σεβασμιωτάτου μετά το πέρας του προγράμματος. Θέμα του: Η παρουσία του Χριστού διά των Αγίων Του στην ζωή μας. Η προσωπική του εμπειρία, όταν ήταν νεαρός διάκονος με τον Μέγα Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη. Λόγος απλούς, μεστός νοημάτων, ακομπλεζάριστος. «Περιέπεσα σε ένα λάθος», είπε ο Σεβασμιώτατος, «με έλεγξε ο άνθρωπος του Θεού με ευγένεια, σεβασμό, πατρική αγάπη. Μου μίλησε στον πληθυντικό. Εντόπισα το λάθος μου, μετάνοιωσα. Πήγα και ζήτησα συγγνώμη, συνέχισα. Ούτε να σκεφτώ: πώς το έκανα εγώ αυτό, πώς έπεσα; Μετάνοιωσα; Τέλος. Και το αποκορύφωμα με το οποίο η μισή ώρα λόγου του επισκόπου, ίσως κατέστη ισχυρότερη των 15 ημερών σε κατασκήνωση με θέμα τη Μετάνοια; Η ερώτηση ενός δεκαπεντάχρονου κατασκηνωτή, που ίσως λόγω της απειρίας της ηλικίας του έκρυβε ίσως κι ένα πείραγμα προς τον Δεσπότη: - Σεβασμιώτατε, εσείς εξομολογείστε; Για να λάβει την απάντηση από τα χείλη του με πρόσωπο που μειδιούσε: - Εννοείται, εγώ πρώτος απ' όλους».

Σεβασμιώτατε, όταν ο Άγιος Αχελώου κ. Νήφων και ο πατήρ Ιωάννης Παναγιώτου, ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Μητροπόλεώς μας μαζί με τους στενούς σας συνεργάτες, σας γνωστοποίησαν την πρόθεσή τους για σειρά σεμνών εκδηλώσεων υιικής τιμής παιδιών προς τον πατέρα κατά τη φετινή χρονιά, οπότε και συμπληρώνετε 20 χρόνια από την ενθρόνισή σας σε αυτόν τον εμβληματικό Ναό της Παναγίας Τριάδος, εσείς αντιδράσατε λέγοντας πως αυτά δεν έχουν χώρο στη ζωή και τη συνείδηση του επισκόπου. Είπατε πως προτιμάτε μια δοξολογική και ευχαριστιακή σύναξη, με όλα τα παιδιά σας να κυκλώνουν το άγιο θυσιαστήριο και πως τροφή, χαρά και ικανοποίησή σας αποτελούν οι καρποί της αγαθοεργίας και εν γένει κάθε αρετής των υιών και των εκγόνων σας κατά τον ψαλμικό στίχο των αναβαθμών του Γ΄ ήχου: «Κύκλω τῆς τραπέζης σου ευφράνθητι, καθορών σου Ποιμενάρχα, τά ἐκγονα φέροντα, κλάδους αγαθοεργίας». Η στάση σας αυτή, έναντι της τιμής που αρχικά προτάθηκε να σας προσφερθεί, μας ανέπαυσε όλους. Ο έπαινος, κατά τον Ιερό Χρυσόστομο πρέπει να είναι αληθινός και με μέτρο, διότι η υπερβολή και η υποκρισία βλάπτουν τόσο αυτόν που επαινεί όσο και αυτόν που επαινείται. Ωστόσο, για να χρησιμοποιήσουμε έναν χαριτωμένο, απλό, αλλά συγχρόνως βαθύ λόγο ενός μακαριστού γέροντος ιερέως της Μητροπόλεώς μας, που ακούσαμε να λέει σε παρεμφερή περιπτώση: «καλά κάνατε κι εσείς που δεν επιθυμήσατε αυτές τις τιμές, καλά έκαναν κι εκείνοι που από κίνητρα ευγνωμοσύνης προς τον πατέρα τους, σας τις προσφέρουν».

Και μιλάμε για ευγνωμοσύνη κυρίως προς τον Κύριο και Θεό μας για το πνευματικό δώρο προς την Εκκλησία Του, τον Επίσκοπό μας, Μητροπολίτη κ. Σεραφείμ και τον κάθε Επίσκοπο, ο οποίος κατά τον λόγο του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου αποτελεί μέσο χάριτος και ενότητας και υπηρετεί ως μεσίτης και παιδαγωγός του λαού. Μιλάμε για δοξολογία προς

τον Πανάγιο Τριαδικό Θεό ο οποίος συνεχίζει να ανταποκρίνεται στην επαναλαμβανόμενη σε κάθε Θεία Λειτουργία ικεσία πάντων των εν Πειραιεί παιδίων Του: «Εν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, του πατρός και αρχιεπισκόπου ημών Σεραφείμ, ον χάρισαι ταις αγίαις σου Εκκλησίαις εν ειρήνη, σώον, έντιμον, υγιά, μακροημερεύοντα, και ορθοτομούντα τον λόγον της σης αληθείας».

Σεβασμιώτατε, έτη πολλά και ευλογημένα.